

Зінка

Олександр Мінович

Зінка – сільська дівчина, вісімнадцяти років. В 1973 році стала ученицею штукатура в будівельній організації.

На підприємстві їй видали робочий інструмент – кельму та дві дошки з ручками для затирання штукатурки, а також темно-синій робочий комбінезон.

Поселили в гуртожитку. З сільської дівчина стала напівміською. З новим незвичним житлом, роботою й міськими принадами. З першої зарплати купила собі модні чоботи "чулки" з м'якими лискучими халявами та зрізала довге волосся.

Спочатку робота їй ніяк не вдавалася. Вона пробувала накидати розчин кельмою на стіну, але він не приставав до поверхні. Падав униз.

Бригадирка декілька днів возилася з нею, поки навчила нехитрому ремеслу. Кидати потрібно було з захльостом, шпарко. Тоді приставало.

Коли ж навчилася, робота в руках у дівчини горіла. Йшла, як по маслу.

Накидала розчин на стіни, потім широкою дощечкою тягла по ньому з низу до верху, а ще потім довго затирала малою дошкою, щоб стіна виходила рівна і гладенька.

Гарно в неї стало виходити. Аж сама задивлялася.

Бригада жіноча. Чоловіків жодного. Тож на перепочинках можна було ділитися своїм жіночим, сокровенним.

Дівчата швидко випитали у Зіни, що вона з хлопцями ще навіть близько не стояла.

Це мабуть тому, що Зіна непоказна. Ніби все в неї є, і не гірше, ніж у інших, але, напевно, немає тої родзинки, чогось того в очах, що притягує до себе хлопців.

Дівчата пробували витягувати її на танці, знайомити з парубками, але те нічого не міняло. Зінка не вміла нікого принаджувати.

Яке ж було здивування у бригаді, коли до дівчини став приставати електрик Жора. Бабник та загальновідомий на будові ловелас.

Була підозра, що цьому гульця-красунчику хтось скинув інформацію про те, що Зінка була незайманою. Жора був до таких дуже ласим.

Він міняв дівчат, мов автобусні талончики. Використав – викинув.

Хоча треба сказати, що з його славою тяглися до нього такі ж, як він сам.

Жора був ніби колекціонером. Збирав весь час нове у свою колекцію і хвалився нею у кожній чоловічій компанії за будь-якої нагоди.

Дівчата попередили Зінку про лиху вдачу хлопця. Дівчина після такого попередження старалася втікати від нього, як могла. Хоча, звісно, Жора їй подобався.

Ну як такий міг не впасти в око. Високий, чорнявий, спортивної статури, завжди сміється, завжди зуби зверху, дотепний. А очі такі жагучі, що аж відірватися від них не можна. Впивається ними Жора в дівчат, неначе змія.

Попристававши трохи, побачивши, що по-доброму нічого не вийде, Жора вирішив процес прискорити.

Одного разу, коли Зіна залишилася в новозбудованій квартирі сама, закінчувала якраз рівняти кути біля вікон, ловелас-електрик пішов в атаку.

Дівчина як могла пручалася, відштовхувала його від себе, але сили не вистачило. Жора взяв її прямо в тій квартирі на свіжоструганій дерев'яній підлозі.

Зінка нікому про це не розказала. Соромно було. Та й надія була, що Жорик має серйозні наміри. Він же так любив говорити їй, коли раніше приставав:

- Зінка, хочеш візьму тебе заміж? Як тільки станеш моєю - одразу поведу тебе до ЗАГСу.

А ще вмів та знав чим дурити дівчині голову:

- Тільки я один бачу, яка ти Зінка гарна. Тільки в мене очі є. А решта сліпі і тебе не достойні. Я тобі так скажу: будеш ерепенитися, то дістанешся якомусь п'яниці.

Заронив таки надію.

Було дівчині прикро, що так сталося у неї з Жорою. Зовсім по-другому вона все бачила, вимріявала. Не думала і не чекала, що так вийде.

Десь глибоко в душі вона ніби і радувалася, що Жорик її вибрав, а з другого боку щось в середині несло неспокій, тривогу та навіть біль.

Ще більше заболіло, коли дізналася, що Жора вже став обходжувати нову жертву. Нінку з їдальні, яка мала такі довгі, гарні ноги, що прикривалися тільки на одну четверть. Куди там Зінці братися?

Надія, чи то точніше її краплина, у Зіни повністю пропала.

Пройшов місяць чи десь близько того. Стала Зіна потроху забувати пригоду з Жориком. Ще сердилася на себе і корила, за те, що не змогла втікти, і тоді не кричала. Але стало їй в душі загоюватися.

Аж раптом підслухала розмову дівчат в гуртожитку:

- Чули?... Наш Жорик догулявся... Зарази підхвativ. Сифіліс кажуть. Уявляєте, скількох нагородив?

Неначе з гармати бабахнули прямо у вуха. Аж холодний піт виступив у Зіни від почутого.

Дівчину в один момент накрило таким жахом, розпачем, що вона кілька днів після почутої звістки говорити ні з ким не могла. В мозку залишилася єдина думка: "Невже і в мене ця страшна хвороба? Невже і мене заразив?".

Розум підказував - шансів немає. Ні пити, ні їсти не хотілося. Страх перед можливим сам з'їдав її всю.

Та вбивав... Щохвилини, щосекунди...

"Що робити? Що мені тепер робити?" - кожен мить билося у дівчини в голові.

Вона малювала весь час одну картину страшніше іншої:

Як їздила до матері в село й доїдала після неї борщ. Одною ложкою... Передалося чи ні?

Як з братом на прощання цілувалася... Користувалася з дівчатами одним рушником... Пила воду з однієї склянки з ними...

Пішло від неї далі чи ні?... Що буде? Що тепер буде?... Як жити?...

Жах, жах і ще раз жах. Краще вже смерть, ніж така наруга, ніж такі наслідки. Кожної ночі, коли дівчата поснуть, оглядала себе Зіна. Шукала ознаки хвороби. І одного разу знайшла... Пішла у неї по тілу якась сип.

Тепер уже дійсно не стало жодних шансів.

Якось після роботи вирішила з усім цим покінчити. Вилізла на дах свого дев'ятиповерхового гуртожитку та приготувалася стрибати.

Немов на зло, чи може то на добро, в цей час внизу хтось підвіз коляску з дитиною – плакала на весь двір. Відволік той плач Зінку.

А вдруге вже підніматися на дах не хватило в неї духу. Ще й матір згадала, батька, брата. Скільки ж то горя їм принесе.

Вирішила йти до лікарні. Там довго ходила кругами біля кабінету лікаря. Читала вивішені брошури про свою хворобу. Виходила на вулицю. Знову заходила. Нарешті постукала в двері й зайшла.

Стара, дуже суворого вигляду лікарка, мовчки вказала на стілець. Розмова почалася, неначе на допиті:

– Давай паспорт. Розкажуй, що там у тебе.

– Сип у мене... У нього сифіліс знайшли.

– Гуляєш? Скільки кавалерів маєш? Від кого заразилася? Його прізвище, ім'я, по-батькові, де живе, ким працює? Скільки мала стосунків з чоловіками, після того, як заразилася? Чого мовчиш, як в рот води набрала? Гуляти вмієш, а говорити ні? Строїш тут із себе невинну. Кожен день таких бачу. Роздягайся!

Зінка вся тремтіла. Від наруги, від образи, від доторків холодних пальців докторші. Вона не могла сказати більше жодного слова, довго не могла застібнути ґудзики на одежі.

Лікарка направила її здавати аналіз крові, сказала, аби зайшла до неї через два дні.

Два дні пройшли, наче в тумані.

Зіна втратила орієнтацію в часі й просторі. На роботу не ходила. Сиділа сама в кімнаті гуртожитку, скрутившись клубком на постелі. Раз автоматично вкинула до рота кусок хліба, то довго не могла ковтнути. Не лізла їжа. Правда, пила часто. Допадалася до води, немов ранена тварина перед смертю.

На третій чи то на четвертий день у двері постукали. Комендантша. Разом з нею ще дві жінки, які займали якісь посади в гуртожитку.

Сунуть Зінці в руки папірець. Дивляться так осудливо, ненависно, мовби дівчина тільки що підірвала райком партії.

Виявилось, папірець той – відкрита листівка. Без конверту. З трикутним штемпелем. На якому червоними літерами відтиснуто: "Шкірно-венерологічний диспансер". Далі прізвище Зіни та грізне повідомлення: "Негайно з'явитися в диспансер. При відмові привід буде проведено з допомогою міліції".

Комендантша багато не говорила. Вона все прочитала на листівці. Їй все стало зрозуміло.

Дала десять хвилин на збори і вишвиринула Зінку з гуртожитку, як собаку:

- Щоб духу твого тут більше не бачила! Хвойдо заразна... І дорогу сюди забудь!

Як добиралася Зінка знову до диспансеру – не пам'ятає. Йшла неначе сомнамбула. Люди по дорозі шарахалися. Думали, напевно, що п'яна.

В кабінет до суворої докторші зайшла, мов на розстріл. Сіла на стілець, наче птаха підбита.

Лікарка достала з шафи її карточку. Полистала. Записала щось нечитаемими буквами, перечитала, поклала картку назад до шафи. І тільки тоді підвела голову на Зінку, знову суворо і, здається, трохи розчаровано сказала:

- Ну, що, подруга?... Повезло тобі на цей раз... Чиста ти... Можеш іти додому. Обсипало тебе від нервів, напевно.

Зіна навіть не зраділа. За ці дні вона стала настільки спустошеною, дійшла до такого дна – сили їй на радість не було.

Вона вийшла на вулицю. Ковтнула декілька разів щосили свіжого повітря і тільки тоді заплакала.

Йшла сквериком поміж людей і від сліз не бачила дороги.

Наткнулася на стареньку, що піднімала мале пташеня, яке випало з гнізда. Руки старої бережно поклали пташину назад у кубло.

До Зіни дійшло, що це знак... Їй потрібно теж назад у гніздо. В село. Де великі будинки не закривають сходів та заходів сонця. Де курчата, гусята, щенята не знають людської жорстокості й підступності.

Де під вікном ростуть посаджені матір'ю півонії, чорнобривці, і так п'яно, так терпко, так хороше і рідно пахне жасмин.

Олександр Мінович